

Gemengd Nieuws.

De zedeloosheid der Chinezen. — Men heeft reeds gelezen, dat de Engelse regering geen gehoor zal geven aan den eisch van een aantal van haar aanhangers, om de Chinezen dadelijk uit Transvaal weg te zenden, of daarmede ook een begin te maken. Er is sedert het onderzoek naar de zedeloosheid onder de koelies, strenger toezien, en de schuldigen gaan aanstonds de laan uit. Het zou ook niet verstandig zijn, zeide Churchill in het Lagerhuis, vlak voor de Transvaalse verkiezingen, die de kolonie een zelfstandige wetgevende vergadering zullen bezorgen, van Engeland uit in die kwestie in te grijpen. Al dadelijk heeft de rijksregering besloten, aan Transvaal zelf de regeling van de Chinezen-kwestie over te laten. Ging zij nu toch op eigen hand de zaak aan te pakken, dan zou dat ginds bitterheid wekken. Het is, zooals wij dachten, de Engelse regering schuift zich de moeilijkheid van den hals.

Voorts zeiden Churchill in het Lager-, en Lord Elgin in het Hoogerhuis, dat de beschuldigingen overdreven waren. Het kwaad was erg genoeg, maar niet zoo algemeen als men beweerd heeft. Ook is 't niet waar, dat de politie en de mijnbestuurders de oogen voor het kwaad dicht hielden. Zij hebben 't zooveel mogelijk tegengegaan, eigenlijk was 't onjuist te zeggen, dat de Kaffers door het kwaad besmet zijn, want het is bekend, dat bij sommige inboorlingen stammen in Zuid-Afrika deze ontzending ook bestaat. (Maar kunnen dan Kaffers, bij wie ze niet bestond, niet door de Chinezen bedorven zijn?)

Lyttelton, de vorige minister van koloniën, onder wiens bewind de Chinezen in Transvaal gebracht zijn, vatte deze laatste bewering van Churchill als een verdediging voor het gebruik van Chinezen op. Vervangt men ze door Kaffers, zoo zeide hij, dan neemt men het kwaad niet weg, en dan is het gebruik van Chinezen uit menscheit oogpunt te verkiezen, want hun sterfte in de mijnen is de helft minder dan van Kaffers.

Den groot deel van het debat in beide Huizen werd uit den aard ingenomen door de beschuldiging, van liberale zijde tegen de vorige regering en haar partij ingebracht, dat zij n.l. de Chinezen in Zuid-Afrika hebben gebracht, wetende dat er dit verfoeilijke stelsel van komen zou; en door de verdediging van de aangevallenen. Den aartsbischop van Canterbury werd verweten, dat hij zijn swak protest tegen het stelsel van eenige tienduizenden Chinezen bij elkaar op te sluiten indertijd dadelijk had laten varen, toen er gesegd werd, dat de Chinezen hun vrouwen en kinderen mochten meenemen: en dat hij sedert niets meer van zich had laten hooren, ofschoon al spoedig bleek wat een bespotting die bewering was geweest; toen er over de voortigduizend Chinezen in Transvaal waren, waren er twee vrouwen meegekomen.

Gewag dient nog gemaakt te worden van een protest van Lord Bledale tegen een algemeene beschuldiging ten deze tegen de Chinezen aangesproken. Wie het Chinese volk kent, zeide hij, heeft eerbied voor dat kodelijke en, over het geheel, rein gemaakte ras. Het kwaad zit dus, zegt de Westminster Gazette, in de omstandigheden, waaronder men die koelies in Transvaal heeft laten leven. Daaraan moet een einde komen.

De meerderheid van de unionistische bladen swijgen over het in het parlement gevoerde

debat over de zedeloosheid van de koelies in de kampen aan den Rand. Alleen de Times wijdt er een hoofdartikel aan. Ofschoon zij volkomen instemt met de walging over en verfoeiing van dergelijke praktijken, zegt zij niet te kunnen meegaan met degenen die alleen daarom alle koelies onverwijld naar hun vaderland willen terugzenden. Want diezelfde praktijken bestaan ook elders, zelfs in Europa. Engeland dat overal talrijke koelies gebruikt, zou het geheele koeliestelsel moeten prijsgeven, indien alle koelies van den Rand alleen om die reden teruggezonden moesten worden.

Per luchtballon over de Alpen. — De *Corriere della Sera* van Milaan brengt het verhaal van een stoute luchtreis. Zondagmorgen 18 November ging de ballon Milano van het aerostatisch kamp bij de tentstelling op. De twee luchtreizigers hadden het plan gevormd een buitengewone hoogte te bereiken en zich op alle mogelijkheden voorbereid. De ballon bevatte 1200 kubiek meter gas en een groote voorraad ballast was meegenomen. Men rekende er op de hooge keten van de Alpen over te steken. Het gebeurde zooals zij zich hadden voorgesteld, en nog wel over den Mont-Blanc, op een hoogte van 8000 meter, waar het kwik van den thermometer tot ver onder nul zonk!

Een van de beide koene luchtreizigers beschrijft de indrukken en de gewaarwordingen aldus:

„Om 10.50 vertrokken wij van de Piazza d'Armi. Prachtig weer begunstigde onze opstijging. Wij hadden 1200 kubiek meter gas meegenomen en bereikten den evenwichtstoestand op een hoogte van 4900 meter. Het was toen half-twaalf en de thermometer teekende 140 onder nul.

Wij gingen over Tornavento. Langen tijd zweefden wij boven het Lago Maggiore en de plaatsen die daaromheen liggen. Vervolgens kwamen wij over Como en Lecco. Tot onze groote voldoening hadden wij niet te lijden van de lucht. Mijn pole had 122 slagen.

Tegen twaalf uur bereikten wij een hoogte van 5250 meter en begonnen behoefte te gevoelen aan zuurstof. De inhalatie-pijp was echter gebroken en wij moesten maar onzen mond aan de opening van de pomp zetten, omdat wij vast voornemens waren van de gunstige omstandigheden voor een buitengewone luchtreis in de hooge sferen gebruik te maken.

De thermometer was nog een graad gedaald. Wij waren echter warm gekleed en voelden weinig van de kou. Bovendien was het schouwspel, dat wij van die hoogte zagen, zoo grootsch, zoo overweldigend, dat wij voor elke andere sensatie ongevoelig zouden geweest zijn.

Onderwijl kwamen wij al dichter bij de Alpen. De toppen van de bergen bleefden ons in het gezicht. Wij gingen zijdelings langs den Monte Rosa en niet ver van den Cervino voorbij.

Om 1.20 hebben wij den grooten sprong gemaakt: de ballon ging over den Mont Blanc. Wij waren op 6800 meter en de temperatuur was gedaald tot — 34°. Het is mij onmogelijk den indruk te beschrijven, dien ik in dat oogenblik heb doorleefd. Wij zaten stom tegenover elkaar, in een toestand van extase. Toch gaven wij er ons rekenschap van dat het de eerste maal was, dat een luchtballon de Alpen in de richting Zuid-noord overstak.

Plotseling barste mijn tochtgenoot in tranen van verrukking uit. Wij overzagen het heele Alpengebied. Onder ons niets dan sneeuw. De woningen op de bergen schenen begraven onder het witte kleed, waar alleen een stuk van het dak uitkwam. De Alpenmeren alle bevroren.

De ballast, die nat geweest was, kwam bij bevroren stukken uit de zakjes.

Het was het meest indrukwekkende oogenblik van mijn leven, onvergetelijk!

Om 2.40 kruisten wij de leere, op 5350 meter, bij een temperatuur van 30 onder nul.

De ballon ging met groote snelheid in de richting van het meer van Bourget. Kort daar-

na zagen wij duidelijk Aix les Bains liggen en bevestigden daar te landen. Wij openden dadelijk de klap en daalden zeer snel. Het was 2.55. Wij hadden geen stijgingkracht meer, een zak ballast over en de ballon voor een derde gevuld.

De beide luchtreizigers verklaarden, dat zij het volgende jaar de reis zullen herhalen. Een van de twee had de ongelukkige proef met den ballon „Regina Elena” meegemaakt, die voor Ancona in zee verongelukt, een reis waarbij twee van de drie tochtgenooten omkwamen. Zij waren toen van de zelfde plaats in Milaan opgegaan, ook met het plan voor het eerst de Alpen in de richting van het Zuiden maar het Noorden over te steken. De ballon koos echter de tegenovergestelde richting en werd tot over Aubona naar de Adriatische Zee gesleept.

Het feit nu volbracht, wordt in de annalen der Italiaansche luchtvaart opgeteekend. Tevens is deze voorspoedige reis een besluit van de aerostatische gebeurtenissen, die met de Tentstelling van het Vervoer zouden samengaan; volgens een rijk programma, dat niet dan een schaarsche uitvoering kreeg.

Lastige bezoekers. — Een zigeunerstroep, een zeventigtal proletarische leden, eenige magere viervoeters en een tiental schamele waggens, welke, onder leiding van een negentigjarige hoofdmans, zich sedert enkele maanden in Engeland ophoudt, speelt op lachwekkende wijze met de lankmoedigheid der Engelse autoriteiten.

De karavaan kwam uit Duitschland, in één der havens van het Midland aan. En door in kleine troepjes de Noordzee over te steken, wist zij handig de bepalingen der nieuwe wet tegen het landen van ongewenschte vreemdelingen te ontduiken.

Zoodra de haveloos, vaderlandloos bende zich had vereenigd, stuurde de hoofdmans haar op Londen aan, de stad, waar hij met zijn langvingerig volkje een goeden slag dacht te slaan. Maar hij rekende buiten de waaksamheid der landelijke men-in-blue, die hem met zijn gevolg haastig weer op den marsch, swerf-, bedel- en plundertocht het binnenland in zonden.

„Go on, sir, wij kunnen je hier niet gebruiken. „Waarheen wilt ge ons hebben?” vroeg de oude hoofdmans in gebrekkig Engelsch op laconischen toon.

„Never mind, go on.”

Maar toen de troep op de grens eener andere provincie kwam, werd hem door een andere politiemacht de doortocht belet. En zoo stonden de zigeuners tusschen twee machten, die om het hardst: „Turn back” riepen. Met gevolg, dat één van de politiemachten hun ten langen leste toch den doortocht moest laten. Dat is zoo een paar maanden lang reeds gegaan. Onder politiegeldde werden zij van de eene naar de andere provincie verder het Midland in gezonden. De twee hoofdmans wisten daar maar uit door te verklaren, dat de politie zijn volkje belet een bestaan te verdienen, met gevolg, dat hij nu en dan ondersteuning ontvangt, ongekinderd bedelt en er ook niet tegen opkiet, zichzelf aan het noodige te helpen, waartegen de politie vrijwel machteloos staat.

Men zit met hen verlegen.

Minister Gladstone verklaarde reeds een paar malen, in antwoord op een vraag van parlementsleden, geen macht te besitzen om den troep uit het land te laten zetten.

In de hoop, dat ze zich vrijwillig te Hull zullen inscheppen, worden zij thans op weg daarheen getransporteerd. Maar de hoofdmans verklaart er niet aan te denken, Engeland zoo spoedig te verlaten. Het bevalt hem en den zijnen hier veel te goed. En met al de misere van hun swervend leven, verkeeren zij in de beste stemming, in betere stemming dan de autoriteiten, die iederen dag 20 uitgeven voor hante bewaking — behoudens de extratie.

Zoo brak onder den marsch 'n rad van een der oude waggens. De hoofdmans bleef bedaard. Doch de politie zat er mee in. Ten slotte zond zij iemand naar een naburig dorp, om een nieuw rad op gemeentekosten. Toen vervulden de agenten het karweijsje, het aan de as te bevestigen

terwijl de hoofdmans op den weg er naar zat te kijken en een sigaret rookte, hem door een interviewend peruman verstrekt. Ook voor het beslaan der paarden wordt gratis gezorgd. Want een inspecteur der vereeniging tot bescherming van dieren blijft steeds bij den troep, om tegen mishandeling der paarden te waken en betaalt uit de vereenigingskas nu en dan het beslaan.

Een fort te huur. — Engeland krijgt danig huismoederlijke en goedge bevestigingen. Na het effectief van het leger te hebben vermindert, volgens de principes van een vredelievende bezuinigings-politiek, tracht de Minister van Oorlog thans een duit te slaan uit de exploitatie van een der gebouwen, die de verdediging van de Engelse kusten moeten verzekeren.

Een te Portsmouth verschijnend blad bevatte eergisteren een officiële advertentie, waarin een fort, bij den haveningang gelegen, voor 'n jaar of langer te huur wordt gepresenteerd. De advertentie doet opmerken, dat het gebouw in kwestie in een hotel zou kunnen worden veranderd, welke welalagen verskerd zou zijn door het in de nabijheid liggen van het zeestrand! Brave John Bull! Vandaag laat hij zijn fort en als hotels verhuren, morgen als gaarkens en overmorgen als bewaarscholen. 't Is innig aandoenlijk — vooral als we over 'n week de aanbesteding van een nieuw te bouwen fort niet in dezelfde krant lezen. 't Oude zal wel 'n tikje kaduuk zijn geweest.

ADVERTENTIËN.

Aardappelhandel.

VRAAGT

de zoo gunstig bekende

Preanger Aardappelen

in mandjes van 1/2 en 1/4 picol inhoud.

Vijftiendagse versche aanvoer!

L. F. VAN HOVEN,
Bindjey.

360. Telefoon No. 256.

Rambong Planten.

Ter verkoop ten spoedigste

400.000

Rambong Bibits.

Uit jonge boomen, (geen toenassen) van 3 tot 4 voet lang.

Eventueel liefhebbers kan terstond geleverd worden.

POA JAN TJOAN.

465

Post. Tobing Tinggi Dell.

De Deli Slachterij, MEDAN.

Telefoon No. 264.

Slachterij en Handel in Vee

Speciaal adres voor levering van opgemaakte stukken, zoowel Ossen- als Kalfsvleesch, op Europeesche wijze.

Beleefd aanbevelend,

26

J. C. MANN.

FEUILLETON.

Kinderziekbed.

DOOR

NANNIE V. WEHL.

In de verdere dagen heeft ze zich gedragen, zooals dat bij een swaar sieke noodig was — doch vanavond vergoot ze 't. Ze schommelt lustig met haar beenen op en neer, zoodat de schommeling zich noodwendig aan Boy's bed moest meedeelen, laat zoo nu en dan haar hakken zelfs met 't bed in aanraking komen en nu en nu met 't orgel mee: „O, mijn Martha, lieve Martha!”

Tante Nelly is even meik voor Boy gaan halen, anders was 't zoover niet gekomen. Ze schrikt, als ze zie in deze houding niet, en Boy met zijne hand op zijn pijnlijk voorhoofd.

„Maar zie, kom er eens gauw af, je doet Boy zoer,” zegt ze, een stoel aanschuivend.

„O, wasi!” zegt Zus met echt berouw, den jammerkreet hante navesaten gebruike, die in haar klasse sedert twee dagen in de mode is. Ze gaat op den stoel zitten, haar beenen stil.

„Dat wist ik niet,” zegt ze, Boy om vergoing smeekende aansien.

Hij lecht haar even geruststellend toe. Maar 't gesprek vlot niet. Zus is onder den indrak van haar mindrijf. Ze zit met haar handen tusschen haar

knieën, voorover gebogen en staart naar den grond. Tante Nelly is in haar leunstoel gaan haken en prikt in haar gedachten zeer om haar voorbeeldig gedrag.

Als zie 166 wil wesen, mag ze desnoods dan heelen avond blijven.

„Mei weer, hè?” zegt Zus.

„Ja,” antwoordt Boy.

Tien minuten later deelt Zus mee, dat ze vrijst heeft gehad dien middag, want 't was Woensdag. „Zoo,” zegt Boy. Hij heeft op ieder oog een sneeuwbal gelegd en geniet van de koude zachtheid, waarmee zijn gloeiende oogheilen zijn gevald.

Weer tien minuten later vindt zie, dat 't zoolang licht blijft.

„'t Is ook suik mooi weer,” luidt Boy's repliek.

Tante Nelly wordt weggeroepen, om Aannasje en Frits naar bed te brengen en staat op, zie over 't haar strijkend en zeggend met veel waarschuwing in haar stem: „Ik moet even weg, Zus —”

„Best, tante Nelly,” zegt Zus, met een belofte in haar oogen, dat ze heusch stil zal zijn.

De sneeuwballen geven geen koelie meer, zoodat Boy se wegwerpt.

De zon glijft niet meer onder en tusschen het loover der kastanjeboomen, duisternis heerscht al rond de stammen. Het orgel is heesgegaan — de nacht nadert.

En nu opeens Zus' stem, met een lief toentje, als een echt meisje, zoekend naar emotie. „Boy, is 't erg akelig om siek te zijn?”

„Ja,” zegt Boy hartgrondig. „Soms niet, maar heel dikwijls wel.”

„Wasi, wasi,” zegt Zus.

Haar sotte woorden brengen haar een tafereeltje van school te binnen, een grappig tafereeltje — Ze preest opeens, en lecht door, meenend dat Boy haar zal vragen, waarom ze lecht, en dan zal ze 't vertellen, en als tante Nelly komt, zal ze zeggen, dat Boy 't weten moet, en dat hij 't zelf vroeg.

Doch Boy, lecht niet en vraagt niets. En als Zus, verwonderd over zijn stilzwijgen, naar hem ziet, ligt hij met gesloten oogen en een verdrietigen trek op zijn gelaat.

Het lachen van Zus heeft hem pijn gedaan.

Zus begrijpt opeens haar harteloosheid — en staart vol schrik op haar vriendje. Ach, wat is hij toch bleek en wat ligt er een pijnlijke trek op zijn gezicht —

Ze vat Boy's gloeiende hand en zegt smeekend, met plotselinge tranen in haar oogen: „O, Boy, Boy, ik wou je niet voor den gik houden! Hensch niet Boy, ik lachte niet om jou! 't Was zoo gek, vanmiddag met de juffrouw —”

Boy niet haar vriendelijk aan.

(Wordt vervolgd.)

Gemengd Nieuws.

De bomaanslag in de St. Pieterskerk. — Uit Rome worden de volgende bijzonderheden over den aanslag in de basiliek van St. Pieter gemeld: Het was gisteren de verjaardag van de wijding der kerk. Kardinaal Rampolla had in zijn hoedanigheid van aartsbisschop een plechtige mis opgedragen. Een half uur nadat die plechtigheid geëindigd was en toen een groot gedeelte van de menigte reeds uit de kerk was, vernam men een ontploffing, waarvan de gewelven het geluid daverend weerkaatsen. Een dikke rook hing in het rechter schip en de kerkgangers liepen verschrikt naar de uitgangen. Voor het standbeeld van paus Clemens XIV was een bom ontploft.

Niemand was in de buurt en er werd dan ook niemand gekwetst. Het helsche werktuig was beneden tegen een hooge verplaatsbare stelling gelegd, die men voor herstellingen in de basiliek gebruikt.

De politie is van oordeel dat de bom door een onbekwame hand vervaardigd is, aangesien de spijkers die erin zaten, niet ver weggeslingerd zijn. De dader moet te midden van de algemeene verwarring gemakkelijk een heenkomen hebben kunnen vinden.

Men priester, die bezig was aan het Gregoriaansche altaar een mis te celebreren, aarzelde bij de ontploffing een oogenblik, maar zette den dienst voort, toen hij gewaar werd dat er niemand gewond en geen schade aangericht was. De menigte buiten dacht, bij het vernemen van den knal, dat het gewone middagchot gelost werd.

De in de kerk gevonden spijkers moesten gelijken op die, welke in de bom van het koffiehuis Aragno zaten.

De Paus werd door kardinaal Merry del Val dadelijk op de hoogte gesteld en zeide dat men God moest danken, daar er geen onheil was aangericht.

Een half uur na de ontploffing, zoo meldt een telegram van Havas, ontving de Paus, die er bleek en neerslachtig uitzag, verscheidene Italiaansche en vreemde families, die tot den handkuss werden toegelaten. Hij zeide dat hij een dof geluid gehoord had en dat de dader krankzinnig moest zijn. — De Kerk heeft vijanden, merkte mgr. Missiactelli op. — Mogen zij tot zichzelf inkeeren, antwoordde de Paus.

De minister van binnenlandsche zaken heeft 1000 lire belooning uitgelooft voor dengene die inlichtingen verschaft, welke tot ontdekking van den dader van de aanslagen in het koffiehuis Aragno en in de Pieterskerk leiden. De overheid schijnt de meening toegedaan te zijn dat men veeleer te doen heeft met iemand die de bevolking van Rome schrik wil aanjagen dan met een anarchist van de daad. Een echte dynamiteur, meent zij, niet zulke stumperige werktuigen gebruiken.

De schatten der Britsch-Indische vorsten. — In de laatste nr. van *De Avond en haar Volken* komt een vertaald artikel voor, bewerkt naar een Duitsch reisverhaal van Ernst von Hasse Wartegg, getiteld: *Britsch-Indië als land voor toeristen*. Deze reiziger vertelt o. m. het volgende over de schatten der Indische vorsten:

Het merkwaardigste ligt ter zijde van den grooten weg, in de inboorlingenstaten van Rajputana en Dekan, waar tegenwoordig nog de maharadsja's, maharana's, nairs, gikars, enz. hun schepter zwaaien, in rang gelijk aan onze koningen, groothertogen en vorsten; daartusschen

de kleinere radsja's, ra's, begeme en lakura, zooals bij ons de graven en vrijheeren uit de middeleeuwen. Maar terwijl de laatste al lang hun macht hebben verloren en hun landen in groter staten opgingen, zijn die van Indië nog dikwijls onafhankelijke heerschers.

Zoolang er nog geen Engelsche roodrokken in Indië waren, voerde deze menigte van kleine potentatjes onophoudelijk onderlinge oorlogen. Op leven en dood streden de machthebbers, die over een volk van wel driehonderd miljoen zielen heerschten. De Engelschen hielden onder hen zooveel mogelijk opruiming, maar toch zijn er altijd nog achthonderd-vijftig koningen met landen, zoo groot als Zuid-Duitschland, en met inkomsten, die groter zijn dan van onze machtigste Europeesche vorsten, zooals bijvoorbeeld Haiderabad; maar ook kleine vorstjes met nauwelijks honderd vierkante kilometer lands en zooveel onderdanen, als onze kleine steden inwoners hebben.

Ze hebben hun eigen legers, mogelijk nog met ijzeren wapenrustingen uitgemonsterd, en met boog en pijl gewapend, daarenboven hun eigen ministers en een hofstaat, die zich in glans en barbaarsche pracht met dien uit Aïda of de Africanen meten kan. In Bundelcand, het middelste deel van Indië, zijn er een heel menigte van die statjes uit Lilliput, maar de vorsten daarvan gedragen zich als paaven, leiden hun afstamming tot de schepping der wereld terug en trouwen met geen prinsesje dat niet minstens een even zuiveren en langen stamboom heeft als zijzelf. Met de nevenvrouwen nemen ze het niet zoo nauw, want de getrouwe, uit eerbied en ontzag blinde onderdanen beschouwen het als een bijzonder eer, als hunne dochters de vorstelijke zonnans of harems met haar bevaligheid en schoonheid mogen versieren.

Niet al deze kleine vorsten zijn nabobs, ja, bij velen is het met dien fabelachtigen Indischen rijkdom al bitter droevig gesteld. Toch is de heffing bij feesteelijken gelegenheden schitterend; trekken ze ter jacht, dan begeleidt hen een sleep van olifanten, geketsende luipaarden, een leger van valkeniers met de jachtvalken op de hand, geweer- en zwaarddragers, pijpen- en muilendragers, koks, bedienden, drijvers. Als een Engelsch gezant of een Europeesch vorst ten bezoek is, dan zijn er feesteelijken en optochten, zooals men bouter bij geen enkel carnaval te sien krijgt.

Naast deze vorsten uit Lilliput zijn er, zooals ik reeds zeide, veel werkelijke nabobs met onmetelijke inkomsten, met overvloed van juweelen en veel opgestapelde schatten, die onze Europeesche aan waarde ver overtreffen. Ik noem alleen de maharadsja's van Gwalior en Alwar, den nairs van Haiderabad, den gaikar van Baroda, de maharadsja's van Jeypore, Udaipur. Wat hebben die een prachtige paleizen, glanzrijke hofhoudingen, waardevolle schatten!

In de schatkamer van Baroda toonde mij de maharadsja dosijnen halskettingen van diamanten, zoo groot als noten, verder veel safferen, robijnen, smaragden en parelen; paardedekens, geheel bestikt met zulke edelgesteenten, en aan zijn hals fonkelde als kroon van het geheel de beroemde „ster van Dekan“, een der grootste diamanten der aarde. Bij den maharadsja van Alwar zag ik een kopje uit een enkelen robijn gesneden, en een ander iets grooter kopje uit een enkelen smaragd gesneden! Ieder van de groote vorsten heeft een paar deugdelijke pronkstukken, hetzij een agraaf voor een tulband, een zwaardgreep, gordel of mogelijk voering met de kostbaarste stenen.

Waardoor juist de Indische vorsten zulke verbazend kostbare schatten bemitten en zieh daarmee versieren? In Indië kent men geen scepter, rijksappel en kroon, en de juweelen dienen in sekeren zin als vergoeding. De vorsten behoeven hun groote inkomsten niet met reizen, hofschouwburgen, wedrennen, dure feesten te versieren; hun uitgebreide hofhouding kost hun weinig, want de edellieden uit hun land beschouwen het als een bijzonder voorrecht hun vorst te dienen, de bedienden zijn grootendeels

naacht, dan gloeit de kussensloop tegen zijn wang en aan en is hij niet bij machte, stil te liggen. Dan voelt hij zich een arme, zieke, hulpeloze kleine jongen, zenuw en verlaten in het nachtwort.

Iedere naacht heeft zijn toppunt van verschrikking, dat langzaam aan bereikt wordt — en als Boy dan neerligt, krimpens van onzegbaren angst, lijdend onzegbare pijn, dan hijt zijn ganache ziel van ziek, mee kind naar de verlossing: het kraai-n van den haan — o, dat heerlijke sein! Wat het uur van éénen is voor de heksen en haar sabbath, dat is het kraaien van den haan voor Boy's verschrikkingen. Opeens vliegen ze allen heen en laten hem achter, hijgend, kiam beweest, maar rustig en zoo blij! Dan slaapt hij in, moegestreden, en wordt pas wakker als de zon hoog aan den hemel staat — o, die nacht, die vreeselijke nacht!

Tegen den avond echter wordt het s-ekijn soms weluit.

Dan is Boy zoo prettig vermoed van zijn middag, met bezoek van Grootma of tante, en broertjes en zusjes, dat hij maar niet genoeg kan krijgen van de koelheid van 't linnen, van de zachte draging zijner matrassen. Met een suet van genot vleit hij de wang tegen zijn kussen aan, en strekt zich behagelijk uit op zijn matras. Dan schijnt de avondzon schijn in de kamer en ginder, op eenigen afstand van zijn raam, schuift se naar stralen, onder en tusschen het kastanjeloofer, zodat 't geheel doorzoeft is van gulden sonneschijn en Boy's sturende oogen zich niet kunnen verzadigen, aan dien goud-groenen glans.

lijfeigenen, en de vele vrouwen uit de senans's kleeden sich volgens de Indische mode, die nooit wisselt.

De meeste der heerlijke stoffen, met goud en zilver doorwerkt, de zijden gaten, borduurwerken, enz. worden in de paleizen door lijfeigenen vervaardigd. De gunst der schoonen behoeven zich de vorsten niet door kostbare geschenken te verwerven, en zoo worden se hun inkomsten met den besten wil van de wereld niet kunnen opmaken, als se niet tot den aankoop van juweelen overgingen. Elk der opvolgers verkreeg weer andere kostbare stenen, en op deze wijze hoopten zich de fabelachtig rijke schatten op.

Met den stijgenden invloed van Engeland is het in veel der Indische koninkrijken anders geworden. Veel vorstentoonen worden Europeesch opgevoed, maken groote reizen en voeren, nadat ze de regering hebben aanvaard, scholen, waterleidingen, hospitalen en spoorwegen in hun landen in of houden er dure stokpaardjes op na als hun Europeesche voorbeelden.

Een levende fakkel. — De bewoners van Niederdorf, bij Zürich, zagen onlangs met ontsteltenis een levende vlammentoorts door hun straten rennen, onder vreeselijk pijngeschreeuw.

Schreiber, een dronkbroer, had in dronkenschap zijn vrouw met benzine overgoten. Zij trachtte langs de trap te ontsnappen, doch hij achtervolgde haar en wierp haar brandende lucifers achterna, waarvan één haar bereikte. In een oogenblik stond zij in lichte laas en liep in haar radeloosheid zoo de straat op. Weinig kon worden gedaan om haar te redden. Zij is aan haar wonden overleden. Schreiber is gearresteerd.

Een eigenaardig welkom. — De heer Nabuco is de gezant van Brasilië bij de Vereenigde Staten. Hij kwam in die functie te New-York aan.

De ambtenaren voor de immigratie schijnen hiervan onkundig te zijn geweest, of — zooals overal min of meer 't geval is — de ambtelijke afdeling heeft levende machines van hen gemaakt. Hoe 't ook zij, ze stelden den heer Nabuco een lading vragen, als daar zijn:

- Wie heeft uw passage betaald?
- Hebt ge vroeger wel eens in de gevangenis gezeten?
- Besit ge op s'n minst vijftig dollars?
- Nooit geestekrank geweest?
- Ge zijt toch geen anarchist?
- Hebt ge meer dan één vrouw?

De heer Nabuco weigerde natuurlijk eenig antwoord te geven. En pas na 'n boel pomparlans kon hij zijn schip verlaten.

Honderd werklieden begraven. — Weer een ramp....

R^e Belmont, een voorstad van New-York, wordt een tunnel onder de East River gegraven. Ten gevolge van een grondversakking zijn een honderd werklieden begraven.

De plaats waar het ongeluk plaats had, is op 30 M. diepte gelegen. Alle krachten werden ingespannen om de ongelukkigen te hulp te komen.

Brand in de dokken van Napels. — Midden November is een hevige brand uitgebroken in de handelshaven van Napels. De brand brak uit in een pakhuis, dat een enorme hoeveelheid koopwaren bevatte, bestemd om te worden uitgevoerd, en een waarde vertegenwoordigend van verscheidene miljoenen, voornamelijk suiker, hennep, olie, parafine, stearine en alcohol. Onmiddellijk werd den schepen, die aan de kade voor het pakhuis gemeerd lagen, bevel gegeven het ruime sop te kiezen.

Na een woedenden strijd van twee uren tegen het verwoestende element, waren de brandweerlieden ten slotte het vuur meester. En veel is er nog gered kunnen worden door de arbeiders, die beschikbaar waren. Toch is de schade zeer belangrijk. De oorzaak van den brand wordt gezocht in het plotseling ontvlammen van de hennep, waarschijnlijk ten gevolge van broei.

En soms speelt er, voor aan straat, een orgel, waarvan de klanken, door afstand veredeld, Boy's ooren bereiken, zijne gedachten weigen.

't Is altijd 't zelfde lied: „o, mijn Martha, lieve Martha“, maar 't klinkt zoo anderszoo, nu 't is gekomen door 't goudglanzende kastanjeloofer heen, dat Boy moet zuchten van genot.

En dan bereikt de heerlijkheid van 't sieksijn haar top. ant. Door 't geopende raam vliegen een paar volbloeiende, rein witte aneewballen en vallen op Boy's bad neer, en een heldere stem roept van achter de heining, die Boy's tuin omgeeft: „Hallo! ik kom!“

Dat is de stem van Boy's vriendinnetje, dat elken avond even mag komen, sedert hij wat minder erg is, en die de aneewballen- en jaamijnstraiken uit haar tuin visscheertjes laat leveren.

Nu is ze er weer, de stervige, vrooljke „tun van hiernaast“. Ze zit op den rand van Boy's bed met een grooten tak gouden regen, welke trossen se boven Boy's hoofd laat dansen. Al die weken heeft ze zich voorbeeldig gehouden, in de zware dagen van strijd op leven en dood — niet gebedeld om Boy te zien, en niet geroepen in den tain, hoewel 't sien van Boy's venster haar telkens 't: „Hallo Boy!“ op de lippen wierp.

(Wordt vervolgd.)

L. F. VAN HOVEN,
BINDJEL.

Telefoon No. 356.

Slachterij en Handel in Vee.

Siameesche-Trekossen

(geen stieren).

UITGEZOCHTE, GROOTE, JONGE DIEREN

tegen

matigen prijs

en

billijke conditiën. 3606

St. Nicolaas komt.

Onze **ETALAGE** is op den
10den dezer gereed en wij houden
ons voor een bezoek aanbevolen.

SOELJ TEK BIE.

MEDAN, Telefoon No. 230.

1083

Borstziekten
STROOP van KALK-HYPOPHOSPHIET
van GRIMAUD & Co, Apothek. te PARIJS
Deze stroop welke door de geneesheeren algemeen wordt aanbevolen is van groot nut tegen de ziekten der longen en luchtpijpen zij geneest de hardnekkigste verkoudheid, bronchitis, en catarrhen, heelt de tuberculen der longen en voorkomt de aanhoudende hoest aanvallen die de zieken wanhopig maken. Onder haren invloed houdt het nachtsweet op en herkriggen de zieken spoedig hunne gezondheid. PARIS, S. r. Vivienne, 200 alle in 't k-ns.

371a

EIGENAREN

of

BESTELLERS

van een Album

„Sumatra's O. K.“

of

„Deli Maatschappij“

ontvangen voor slechts

f. 9.00—

(porto extra) de op dezelfde wijze
uitgevoerde, 28 Gezichten bevat-
tende, interessante

BATTAK-SERIE

met een nieuwe KAART der O.K.
bijgewerkt tot aan het Toba-Meer.
Gewone prijs:

f. 15.00—

Deze serie wordt binnen kort
verwacht!

C. J. KLEINGROTHE.

315

FEUILLETON.

Kinderziekbed.

DOOR

NANNIE v. WEHL.

Boy is ziek, al weken lang. In het kalme licht van den sterrenden someravond ligt hij roerloos te slapen met groote oogen. In die oogen is veel te lezen geweest de laatste weken, soms doodsaug van benauwdheid, soms vertwijfeling van pijn, doch 't meeste verwondering, groote onzaglijke verwondering dat hij — Boy — ziek is, dat hij zoo neergelid kon worden, dat hij zich zoo zwak en moede kon voelen, hij, de groote, sterke Boy, die zijn dertien jaren met zooveel waardigheid draagt, die altijd had gedacht, dat sieksijn maar zoo iets was voor meisjes.

Overdag gaat 't nog half, om ziek te zijn, meent Boy.

Dan komen de broertjes en zusjes zoo na en dan hem opzoeken, dan is altijd Mama of tante Nelly of de kinderjuffrouw bij hem, — doch die slaapt, of die vreeselijke nacht! Als alles om hem heen slaapt en hij niet slapen kan, als de trage nacht zich voortleept met loomen tred, en tergend langzaam de klok het voorbijgaan der kwartieren verkondigt, dan wordt het een marteling ziek te zijn! Dan raucht het bloed in zijn ooren, daar hij zich inspuut, om toch in Gods naam iets te hooren, in de doodstilte van den